

Sygn. akt II Ca 799/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Grzegorz Ślęzak
----------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko W. B.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 21 września 2017 roku, sygn. akt I C 80/17

1. z apelacji powoda zmienia zaskarżonym wyrok w punktach pierwszym i drugim sentencji w ten sposób, że zasądzona od pozwanego W. B. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1800 zł podwyższa do kwoty 2.400,80 (dwa tysiące czterysta złotych 80/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2. oddala apelację powoda w pozostałej części oraz apelację pozwanego w całości,

3. znosi wzajemnie koszty postępowania między stronami za instancję odwoławczą.

Sygn. akt: II Ca 799/17

UZASADNIENIE

W dniu 25 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wydał przeciwko pozwanemu W. B. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym to zobowiązał go do zapłaty na rzecz powoda (...) Spółki z o. o. z siedzibą w W. dochodzonej pozwem kwoty 3.788,88 zł wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia powoda i wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 19 września 2016 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił powództwo i zasądził od powoda (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz pozwanego W. B. kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok zaskarżył powód.

Na skutek apelacji powoda Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2016 r. (II Ca 791/16) uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za instancje odwoławczą.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w sprawie niniejszej roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, Sąd ten powołał się m. in na pogląd Sądu Najwyższego (odmiennie zinterpretowany przez Sąd Rejonowy) wyrażony w sprawie III CZP 67/15 w uchwale z dnia 21.X.2015 r w której Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, że do przedawnienia roszczenia o opłatę za studia określoną w umowie zawartej na podstawie art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 października 2009 roku (Dz.U. z 2005 r. Nr 164, poz. 1365), w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014 r. poz. 1198), miał zastosowanie dziesięcioletni termin przewidziany w art. 118 KC.

W uzasadnieniu powołanej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że nowela powołana wyżej wprowadziła - z dniem 1 października 2014 roku - do ustawy o szkolnictwie wyższym, nowy przepis art. 160a, który w ustępie 7 stanowi, że roszczenia wynikające z umowy między uczelnią a studentem o warunkach pobierania opłat związanych z odbywaniem studiów lub opłat za usługi edukacyjne przedawniają się z upływem trzech lat. Tym samym termin przedawnienia tego rodzaju roszczeń został jednoznacznie określony przez ustawodawcę, który w normie intertemporalnej zawartej w art. 32 ustawy nowelizującej przewidział ponadto, że nowy przepis art. 160a ust. 7 stosuje się do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, a więc przed dniem 1 października 2014 roku.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, że strony zawarły w dniu 2 sierpnia 2006 roku pisemną umowę o zasadach odpłatności za podjęte studia – co było sporne między stronami - przez pozwanego na uczelni – (...) w W.. Obowiązujące w tym czasie przepisy U.Szkol.Wyż przewidywały, że uczelnia publiczna może pobierać opłaty za świadczone usługi edukacyjne związane z kształceniem studentów na studiach niestacjonarnych, a warunki odpłatności za studia określała umowa zawarta między uczelnią a studentem w formie pisemnej. Prawo o szkolnictwie wyższym nie zawierało w dacie zawarcia tej umowy, odrębnej regulacji dotyczącej terminu przedawnienia roszczeń uczelni o zapłatę tego rodzaju opłat (czesnego), co oznacza stosowanie w tym zakresie przepisów kodeksu cywilnego o przedawnieniu, a więc art. 118 KC, przewidującego, że jeśli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Umowa o warunkach odpłatności za studia zawarta między publiczną uczelnią wyższą a studentem nie stanowi więc umowy o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 KC, opłata za studia nie jest świadczeniem okresowym i roszczenie o jej zapłatę nie jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Konstatacja ta prowadzi do wniosku, że w dacie zawarcia umowy przez strony, do kwestii przedawnienia roszczeń publicznej uczelni wyższej o opłatę za studia niestacjonarne miał zastosowanie przepis ogólny, czyli art. 118 KC, przewidujący 10-letni termin przedawnienia.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że do przedawnienia spornego roszczenia o opłatę za studia wynikającego z umowy zawartej na podstawie przepisów Prawa o szkolnictwie wyższym w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014 r. poz. 1198), miał zastosowanie dziesięcioletni termin przewidziany w art. 118 KC. Ponownie należy przy tym podkreślić znaczenie normy intertemporalnej zawartej w art. 32 ustawy zmieniającej SzkolWyżU z dnia 11 lipca 2014 roku, zgodnie z którym nowy przepis art. 160a ust. 7 stosuje się do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, a więc przed dniem 1 października 2014 roku.

Podnosząc jednak zarzut przedawnienia w sprawie niniejszej, pozwany, a za nim Sąd Rejonowy uwzględniający ten zarzut, nie dokonał wykładni regulacji intertemporalnej zawartej w art. 32 ZmSzkolWyżU, wskutek czego przyjął, że przewidziany w art. 160a ust. 3 trzyletni termin przedawnienia ma zastosowanie - bez jakiegokolwiek ograniczenia - do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie tego przepisu. W konsekwencji doprowadziło to do błędnego wniosku, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu jeszcze przed wejściem w życie przepisu wprowadzającego trzyletni termin przedawnienia, ale przy równoczesnym zastosowaniu tego przepisu.

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że prawidłowa wykładnia powyższej regulacji intertemporalnej prowadzi do wniosku, iż dla roszczeń z umów zawartych przed 1 października 2014 r termin 10-letni przedawnienia nie może się skończyć później niż 1 października 2017 r , gdyż został on od 1 października 2014 r skrócony do 3 lat.

Wobec zatem uznania, iż roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, doszło do sytuacji, iż Sąd nie rozpoznał istoty sprawy, tj. nie wyjaśnił czy - wobec przeciwstawnych stanowisk stron - powód wykazał swoje roszczenie i jego wysokość, co skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do jej ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania za instancję odwoławczą na podstawie art. 505 ze zn.12 § kpc w zw. z art. 386 § 4 kpc i art. 108 § 2 kpc.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 września 2017 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim - po ponownym rozpoznaniu sprawy - zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800,00zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22.01.2016r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części i znosząc wzajemnie koszty postępowania pomiędzy stronami.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

Pozwany W. B. zawarł w dniu 2 sierpnia 2006 roku umowę o warunkach odpłatności za studia z (...) w W.. Na mocy § 5 przedmiotowej umowy pozwany zobowiązał się do uiszczania opłat określonych w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. nr 164, poz. 1365 z późn. zm) w wysokości określonej w załączniku do umowy, tj. w 10 ratach po 450,00 zł płatnych do dnia 10 miesiąca poprzedzającego, przy czym I rata płatna do dnia 10 września 2006 r., a X rata do dnia 10 czerwca 2007 r.

W. B. nie opłacił czesnego w łącznej wysokości 1.800 zł, na którą składają się: czesne z datą płatności do 10 października 2006 r. w wysokości 450,00 zł, czesne z datą płatności do 10 listopada 2006 r. w wysokości 450,00 zł, czesne z datą płatności do 10 grudnia 2006 r. w wysokości 450,00 zł oraz czesne z datą płatności do 10 stycznia 2010 r. w wysokości 450,00 zł.

W. B. zrezygnował z edukacji jeszcze przed rozpoczęciem nauki i nie uczestniczył w żadnych zajęciach oraz nie przystąpił do żadnego egzaminu. O rezygnacji ze studiów poinformował sekretariat uczelni jeszcze przed rozpoczęciem nauki. W dniu 2 lutego 2007 roku W. B. został skreślony z listy studentów.

(...) w W. zbyła przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) Spółka jawna z siedzibą w W. w dniu 9 listopada 2011 roku.

Pozwany został poinformowany o cesji wierzytelności na rzecz (...) Spółka jawna z siedzibą w W. oraz wezwany do zapłaty kwoty 1.800 zł z tytułu czesnego oraz 1.108,92 z tytułu odsetek ustawowych.

(...) Spółka jawna z siedzibą w W. przekształciło się w Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Z ustaleń Sądu jednoznacznie wynika, iż strony łączyła umowa o świadczenie usług edukacyjnych, zawarta w dniu 2 sierpnia 2006 r., a podstawą do pobierania opłat za świadczone usługi był przepis art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. nr 164, poz. 1365 z późn. zm.) w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawy z dnia 11 lipca 2014 r.

Strona powodowa wywodziła dochodzone roszczenie z przepisów o przelewie wierzytelności z art. 509 i 510 k.c. W świetle art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 510 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania.

W przedmiocie zarzutu przedawnienia Sąd – dzielając wcześniej przytoczoną argumentację Sądu Okręgowego - uznał, iż do przedawnienia spornego roszczenia o opłatę za studia wynikającą z umowy zawartej przez strony w dniu 2 sierpnia 2006 r. na podstawie art. 118 k.c. zastosowanie ma dziesięcioletni termin przedawnienia.

Z tych względów Sąd uznał, iż nie jest zasadny podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia co do kwoty 1.800,00 zł tytułem opłaty za studia rozłożonej na raty.

Mając na uwadze powyższe Sąd w dalszej kolejności odniósł się do zasadności i wysokości roszczenia. Wskazał, że obowiązek pozwanego zapłaty czesnego za usługi edukacyjne wynikał z art. 160 ust. 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz zawartej z podmiotem świadczącym usługi edukacyjne - (...) w W. umowy w sprawie warunków odpłatności. Z treści zawartej przez strony umowy oraz jej załącznika wynika, że pozwany zobowiązany był do uiszczenia opłat za studia ratach po 450,00 zł (§ 5 Umowy). Nadto każdej ze storn w określonych przypadkach przysługiwało prawo wypowiedzenia Umowy ze skutkiem na koniec semestru w którym nastąpiło. Po stronie studenta uprawnienie to aktualizowała się w przypadku: złożenia pisemnej rezygnacji, niewywiązywania się przez Uczelnię z zobowiązań wynikających z umowy lub utraty uprawnień do prowadzenia kierunku informatyka/stosunki międzynarodowe na określonym poziomie studiów (§8 Umowy).

W przedmiotowej sprawie pozwany W. B. zrezygnował z edukacji w (...) w W. jeszcze przed rozpoczęciem nauki i nie uczestniczył w żadnych zajęciach oraz nie przystąpił do żadnego egzaminu. O rezygnacji ze studiów pozwany poinformował sekretariat uczelni przed rozpoczęciem semestru. Tym samym pozwany nie złożył pisemnej rezygnacji ze studiów, a więc nie dotrzymał warunków wiążącej go umowy. W tych okolicznościach naliczanie przez pierwotnego wierzyciela opłat za studia w określonej wysokości pozostawało w zgodzie z § 5 Umowy oraz tabelą opłat B zamieszczoną w załączniku do przedmiotowej umowy, a zatem w wysokości wskazanej w pozwie, tj. czterech rat po 450,00 zł stanowiących łącznie 1.800,00 zł. W. B. został bowiem skreślony z listy studentów dnia 2 lutego 2007 r., a zatem z upływem czterech miesięcy od rozpoczęcia pierwszego semestru. W tym czasie zgodnie z postanowieniami umowy wymagalne stały się cztery pierwsze raty.

Jednocześnie wskazał, że powód nie wykazał zasadności doliczenia do kwoty stanowiącej żądanie pozwu wartości skapitalizowanych odsetek ustawowych w wysokości 1.988,88 zł. Odsetki te naliczono od poszczególnych zaległych rat czesnego od dnia ich wymagalności do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu. Podkreślił, że stosunek prawny łączący studenta z uczelnią wyższą jest regulowany w sposób kompletny przepisami ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Na tej podstawie strony zawierają umowę, która reguluje wycinek relacji między uczelnią i studentem w zakresie wysokości czesnego, terminu i sposobu jego wnoszenia i kształtowania, a zatem dotyczącą całokształtu warunków odpłatności za studia. W treści umowy będącej podstawą przedmiotowego roszczenia brak jest natomiast uprawnienia po stronie uczelni do naliczania odsetek w przypadku opóźnienia studenta w opłacie czesnego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu powód nie udowodnił, iż odsetki we wskazanej w pozwie wysokości są mu należne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 1.800,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, tj. kwotę stanowiącą częściowo nieuiszczoną opłatę za studia wraz z odsetkami zgodnie z art. 481 k.c.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zd. 1, który stanowi, iż w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał sprawę w 53% wobec czego w ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie wzajemne zniesienie kosztów jest zasadne.

Powyższy wyrok zaskarżyły obie strony.

Apelacja powoda skarży wyrok w części oddalającej powództwo co do kwoty 1988,88 zł, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 i 2 kc w brzmieniu obowiązującym w dniu 02.08.2006 r. poprzez ich niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego i błędne przyjęcie, że skoro roszczenie powstało i wynika z umowy nazwanej pozakodeksowej oraz gdy w treści umowy brak jest postanowienia o odsetkach, to wierzyciel nie ma prawa dochodzić odsetek ustawowych za opóźnienie, podczas gdy unormowanie zawarte w art. 481 stanowi ustawową, bezwzględnie obowiązującą „sankcję cywilną” za sam fakt niespełnienia świadczenia pieniężnego w terminie, a dochodzone roszczenie wynika z opóźnienia się dłużnika (studenta) w spełnieniu świadczenia pieniężnego, roszczenie to ma charakter cywilnoprawny, wynikający z umowy cywilnoprawnej, przeto skoro stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe;

Apelujący wnosil o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie dodatkowo od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty 1988,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych;

2. zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Apelacja pozwanego skarży wyrok w części uwzględniającej powództwo, tj, w punkcie 1-ym, zarzucając mu naruszenie przepisów prawa:

1. materialnego:

- art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym ' oraz niektórych innych ustaw poprzez jego niezastosowanie, a przez to uznanie iż do roszczeń z tytułu odpłatności za studia lub usługi edukacyjne ma zastosowanie przepis art.118 kc,

- art. 57 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw poprzez uznanie, iż nie ma on zastosowania w' przedmiotowym stanie faktycznym, pomimo iż ustawodawca wyraźnie określił, że przepisy ustawy (w tym art. 32) obowiązują od dnia 1 października 2014 r., wobec czego należało zastosować 3-letni okres przedawnienia, na który wskazuje art. 160a ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym,

- art. 160a ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez jego niezastosowanie. w sytuacji w której przepis ten wyraźnie wskazuje 3-letni termin przedawnienia dla roszczeń z tytułu odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, w tym dla umów zawartych przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw, a więc zawartych przed 1 października 2014 r.

- art. 118 kc poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, gdy przepis art. 160 a ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym zawiera przepis *lex specialis* i wskazuje 3-letni termin przedawnienia dla roszczeń z tytułu odpłatności za studia lub usługi edukacyjne,

2. procesowego:

art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, iż pozwany nie dokonał skutecznego rozwiązania umowy, w sytuacji z której z zeznań pozwanego oraz dokumentów załączonych do sprawy jednoznacznie wynika, iż nie korzystał on z usług edukacyjnych, nie pobrał indeksu, nie wyrabiał legitymacji studenckiej, a zatem powinien partycypować w kosztach opłat za usługi w' zakresie faktycznego z nich korzystania, z skoro z takowych nie korzystał, powód nie powinien bezpodstawnie wzbogacać się kosztem pozwanego.

Apelujący wnosil o oddalenie powództwa w zaskarżonej części i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ocenę obu apelacji należy rozpocząć od apelacji pozwanego, która jest dalej idąca, gdyż kwestionuje zasadę powództwa, podnosząc w dalszym ciągu zarzut przedawnienia roszczenia oraz fakt niepodjęcia studiów przez pozwanego, co miałyby skutkować nienależnym naliczeniem mu opłaty za I rok studiów.

Apelacja ta jest bezzasadna, gdyż podniesione w niej zarzuty naruszenia wskazanych w niej przepisów prawa procesowego i prawa materialnego są chybione i sprowadzają się jedynie do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sadu I instancji, iż pozwany nie złożył pisemnej rezygnacji z kontynuowania studiów, co zgodnie z umową jaką zawarł z uczelnią uprawniało ta uczelnię do obciążenia go opłatą (rozłożoną na raty). Dodać też należy, ze pozwany nie wykazał również, że faktycznie studiów nie rozpoczął, co miał – według jego zeznań - zgłosić w sekretariacie uczelni i jego zeznania w tym zakresie uznać należy – wbrew odmiennemu stanowisku Sadu Rejonowego – za odosobnione i nie poparte żadnymi innymi dowodami. Wystarczające jednak dla rozstrzygnięcia sprawy jest prawidłowe ustalenie tegoż Sadu, że pozwany nie złożył pisemnej rezygnacji ze studiów, do czego zobowiązywała go umowa, i do momentu skreślenia go z listy studentów zobowiązany był uiścić opłatę w kwocie 1800 zł.

Chybionym jest także całkowicie podtrzymywany przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę powyższej kwoty 1800 zł.

Kwestia przedawnienia przedmiotowego roszczenia została już w sprawie niniejszej przesądzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 20 grudnia 2016 r (II Ca 791/16), wydanym na skutek apelacji powoda, uchylającym wyrok Sądu I instancji i przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania, w którym to Sąd II instancji uznał, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu, szeroko przedstawiając swoje stanowisko w uzasadnieniu tegoż wyroku, gdzie dokonał interpretacji przywołanych w niniejszej apelacji przepisów prawa materialnego.

Zgodnie zaś z art.386 § 6 kpc ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w uzasadnieniu wyroku sądu II instancji wiążą zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, jak i sąd II instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Ponownie rozpoznając sprawę, zarówno więc Sąd Rejonowy jak i Sąd Okręgowy są związane oceną prawną Sadu Okręgowego wyrażoną w uzasadnieniu wyroku tegoż Sądu w sprawie niniejszej z dnia 20.XII.2016 r (II Ca 791/16), przy czym niezależnie od tego Sąd Okręgowy stanowisko to w całości podziela i nie ma potrzeby jego przytaczania tu po raz kolejny skoro zostało już wcześniej przywołane na wstępie uzasadnienia.

Sąd nie jest natomiast związany wcześniejszym stanowiskiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb, wydanym w innej sprawie I C 474/14 w wyroku z dnia 9 kwietnia 2015 r (II Ca 80/15), gdzie oceniał zasadność apelacji opartej na innej argumentacji prawnej, przy czym umowa w tamtej sprawie zawarta została 17 lutego 2004 r a w sprawie niniejszej 2 sierpnia 2006 r. Faktem jest, że w sprawie II Ca 80/15 wyrażony został pogląd o 3-letnim terminie przedawnienia tego rodzaju roszczeń wynikających z umów zawartych przed 1 października 2014 r ale od tego poglądu Sąd Okręgowy w sprawie niniejszej odstąpił na skutek późniejszego orzecznictwa Sadu Najwyższego powołanego w uzasadnieniu

wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20. XII. 2016 r w sprawie II Ca 791/16, przedstawiając w uzasadnieniu tegoż wyroku szeroką argumentację prawną, która powołana została na wstępie.

Dlatego też, ze względów powyżej wskazanych, apelacja pozwanego podlegała oddaleniu jako nieuzasadniona na podstawie art. 385 kpc.

Częściowo uzasadniona jest natomiast apelacja powoda, która podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego, tj. przepisów art. 481 § 1 i § 2 kc, kwestionuje rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie oddalającym żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dochodzonej kwoty głównej za okres sprzed wytoczenia powództwa, choć nie za cały wskazany w pozwie okres.

Trafnie bowiem wywodzi apelujący, że niezasądzenie odsetek ustawowych stoi w sprzeczności z przepisem art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wartym nadmienienia jest również fakt, iż Sąd I instancji w skarżonym orzeczeniu potwierdził powyższy fakt opóźnienia wydając wyrok zasądzający kwotę świadczenia głównego zgodną z żądaniem pozwu, uznając w ten sposób pośrednio, iż powodowi przysługują odsetki za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 kodeksu cywilnego.

Odsetki ustawowe należą się bowiem w przypadku opóźnienia w spełnieniu wymagalnego roszczenia i to niezależnie od tego czy opóźnienie to jest zawinione przez dłużnika czy też nie.

Z uwagi jednak na podniesiony w sprawie zarzut przedawnienia, który okazał się niezasadnym w zakresie roszczenia o zapłatę czesnego ale odnosi skutek w zakresie roszczenia o odsetki od tego świadczenia głównego, pozwany może domagać się odsetek ustawowych jedynie za okres 3 lat przed wytoczeniem powództwa. Żądanie odsetek za wcześniejszy okres uległo bowiem przedawnieniu. Zgodnie bowiem z art. 118 kc roszczenie o odsetki ulega przedawnieniu 3-letniemu.

Ponieważ odsetki ustawowe od kwoty głównej 1800 zł za okres 3 lat przed wytoczeniem powództwa wynoszą 600,80 zł należało z tej apelacji zmienić skarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 kpc i zasądzoną kwotę 1800 zł podwyższyć do kwoty 2400,80 zł.

Apelacja powoda w pozostałym zakresie podlegała oddaleniu jako nieuzasadniona na podstawie art. 385 kpc ze względów wcześniej wskazanych.

O kosztach procesu między stronami za instancję odwoławczą orzeczono na zasadzie art. 100 kpc przez wzajemne ich zniesienie między stronami.